

Scris de liviuioan.stoiciu pe 08 ianuarie 2011, 15:08

De luat aminte: Mircea Eliade, imoralitatea clasei conducatoare

Joi, 6 ianuarie 2011. Nu m-am dus sa iau agheasma, imi conserv mana dreapta vatamata, numai de imbranceli n-as fi avut azi nevoie, de Boboteaza. Totusi, „am facut cinste de Sfantul Ioan Botezatoul” in redactie, la Viata Romaneasca – intamplarea a facut sa-i gasesc pe angajatii revistei, adunati. Apropos, le multumesc pentru urari celor ce mi-au scris aici si mi-au telefonat sau au scris pe e-mail, de Sfantul Ioan Botezatorul.

Unul dintre uratori (n-am inteles de ce nu vrea sa-i dau numele; i-l spun pe cel alintat, Culai) m-a pus pe ganduri, mi-a trimis fragmente dintr-un articol al lui Mircea Eliade, care se pliaza perfect pe situatia clasei conducatoare a Romaniei de azi. Probabil domnia sa a marsat pe atitudinile mele legate de clasa conducatoare de azi, de aici. Articolul lui Mircea Eliade face caz de cei 20 de ani trecuti de la... Unirea cea Mare, anul 1918 e an de reper. La noi, cei de azi, reperul e... Revolutia (sau Lovitura de stat) din decembrie 1989, de la care au trecut tot 20 de ani (ma rog, 21 de ani). Asteptarile si dezamagirile romanilor din 1937, dupa 20 de ani de la Marea Unire sunt aceleasi cu asteptarile si dezamagirile romanilor dupa 20 de ani de la Revolutie – ani pierduti de Romania (care are o istorie majoritara de pierderi, nu de castiguri)... N-are rost sa ma lungesc aici cu alte consideratii. Cititi din Mircea Eliade, care tot face caz de „pierderea instinctului statal”:

Pilotii orbi – M. Eliade – septembrie 1937 (fragment): «Imoralitatea clasei conducatoare romanesti, care detine “puterea” politica de la 1918 incoace, nu este cea mai grava crima a ei. Ca s-a furat ca in codru, ca s-a distrus burghezia nationala in folosul elementelor alogene, ca s-a napastuit taranimea, ca s-a introdus politicianismul in administratie si invatamant, ca s-au desnacionalizat profesiunile libere – toate aceste crime impotriva sigurantei statului si toate aceste atentate contra fiintei neamului nostru, ar putea – dupa marea victorie finala – sa fie iertate. Memoria generatiilor viitoare va pastra, cum se cuvine, eforturile si eroismul anilor cumpliti 1916- 1918 – lasand sa se astearna uitarea asupra intunecatei epoci care a urmat unirii tuturor romanilor.

Dar cred ca este o crima care nu va putea fi niciodata uitata: acesti aproape douazeci de ani care s-au scurs de la unire. Ani pe care nu numai ca i-am pierdut (si cand vom mai avea inaintea noastra o epoca sigura de pace atat de indelungata?!) – dar i-am folosit cu statornica voluptate la surparea lenta a statului romanesc modern. Clasa noastra conducatoare, care a avut franele destinului romanesc de la intregire incoace, s-a facut vinovata de cea mai grava tradare care poate infiera o elita politica in fata contemporanilor si in fata istoriei: pierderea instinctului statal,

totala incapacitate politica. Nu e vorba de o simpla gainarie politicianista, de un milion sau o suta de milioane furate, de coruptie, bacsisuri, demagogie si santaje. Este ceva infinit mai grav, care poate primejdiu insasi existenta istorica a neamului romanesc: oamenii care ne-au condus si ne conduc nu mai vad.

Intr-una din cele mai tragice, mai furtunoase si mai primejdioase epoci pe care le-a cunoscut mult incercata Europa – luntrea statului nostru este condusa de niste piloti orbi. Acum, cand se pregateste marea lupta dupa care se va sti cine merita sa supravietuiasca si cine isi merita soarta de rob – elita noastra conducatoare isi continua micile sau marile afaceri, micile sau marile batalii electorale, micile sau marile reforme moarte.

Nici nu mai gasesti cuvinte de revolta. Critica, insulta, amenintarea – toate acestea sunt zadarnice. Oamenii acestia sunt invalizi: nu mai vad, nu mai aud, nu mai simt. Instinctul de capetenie al elitelor politice, instinctul statal, s-a stins.

Istoria cunoaste unele exemple tragice de state infloritoare si puternice care au pierit in mai putin de o suta de ani fara ca nimeni sa inteleaga de ce. Oamenii erau tot atat de cumsecade, soldatii tot atat de viteji, femeile tot atat de roditoare, holdele tot atat de bogate. Nu s-a intamplat nici un cataclism intre timp. Si deodata, statele acestea pier, dispar din istorie. In cateva sute de ani dupa aceea, cetatenii fostelor state glorioase isi pierd limba, credintele, obiceiurile – si sunt inghititi de popoare vecine.

Luntrea condusa de pilotii orbi se lovise de stanca finala. Nimeni n-a inteles ce se intampla, dregatorii faceau politica, negutatorii isi vedeau de afaceri, tinerii de dragoste si taranii de ogorul lor. Numai istoria stia ca nu va mai duce multa vreme povara acestui starv in descompunere, neamul acesta care are toate insusirile in afara de cea capitala: instinctul statal.

Crima elitelor conducatoare romanesti consta in pierderea acestui instinct si in infioratoarea lor inconstienta, in incapatanarea cu care isi apara “puterea”. Au fost elite romanesti care s-au sacrificat de buna voie, si-au semnat cu mana lor actul de deces numai pentru a nu se impotrivi istoriei, numai pentru a nu se pune in calea destinului acestui neam. Clasa conducatorilor nostri politici, departe de a dovedi aceasta resemnare, intr-un ceas atat de tragic pentru istoria lumii – face tot ce-i sta in putinta ca sa-si prelungeasca puterea. Ei nu gandesc la altceva decat la milioanele pe care le mai pot agonisi, la ambiitiile pe care si le mai pot satisface, la orgiile pe care le mai pot repeta. Si nu in aceste cateva miliarde risipite si cateva mii de constiinte ucise sta marea lor crima, ci in faptul ca macar acum, cand inca mai este timp, nu inteleg sa se resemneze. [...]

Pilotii orbi! Clasa aceasta conducatoare, mai mult sau mai putin romaneasca, politicianizata pana in maduva oaselor – care asteapta pur si simplu sa treaca ziua, sa vina noaptea, sa auda un cantec nou, sa joace un joc nou, sa rezolve alte hartii, sa faca alte legi. Acelasi si acelasi lucru, ca si cand am trai intr-o societate pe actiuni, ca si cand am avea inaintea noastra o suta de ani de pace, ca si cand vecinii nostri ne-ar fi frati, iar restul Europei unchi si nasi.[....]

Ca pilotii orbi s-au facut sau nu unelte in mana strainilor – putin intereseaza deocamdata. Singurul lucru care intereseaza este faptul ca nici un om politic roman, de la 1918 incoace, n-a stiut si nu stie ce inseamna un stat. Si asta e destul ca sa incepi sa plangi.»

Cititi intregul text trimis dand click pe [Pilotii orbi](#) (si iar click pe dreptunghiul aparut). De luat

aminte. Las la o parte stridentele publicistice ale epocii lui Mircea Eliade. Suntem o tara care n-a avut noroc in istorie de o clasa conducatoare clarvazatoare (n-are nici azi).

Ce vreau sa mai observ e ca la nici 22 de ani de la Marea Unire (cu o clasa imorala, tradatoare conducatoare, lipsita de clarviziune, care a traversat marea criza mondiala in genunchi), a inceput al doilea razboi mondial (la 1 septembrie 1939, o data cu invadarea Poloniei de catre Germania). Azi, se pare ca suntem in aceeasi situatie – dupa nici 22 de ani de la Revolutie (pe fondul unei crize mondiale care a dat peste cap capitalismul de elita occidental si care, prin conducerea deliranta a Romaniei, de cea mai proasta calitate, a adus masuri de austeritate cainesti, nemaiintalnite nicaieri), este prorocit un al treilea razboi mondial, care ar fi inceput deja la nivel local. Sa ne fereasca Dumnezeu, vreau sa cred ca e imposibila repetarea istoriei intr-atat, ca nu exista ciclicitate (nici numerologii nu cred in ea).

Poetul Marin Ifrim din Buzau isi continua periplul prin Anglia si eu ii public aici „scrisorile”, poate unii dintre cititori sunt curiosi sa afle cum vede un roman adevarurile acestei lumi, dus departe:

SCRISOAREA a VII-a LIS

Ieri, miercuri, 5 ianuarie, a plouat insistent, marunt, englezeste, de dimineata pana pe la ora 16,00 (18,00 RO). La ora 17,00 am servit masa in pub-ul “The Burn Owl” (“Lacasul Bufnitei”), cu familia Noica, situat in apropierea orasului Newton Abbot. Candva, in urma cu vreo trei sute de ani, cladirea a apartinut unui fermier, ultima renovare fiind facuta in anul 2007. Un local mobilat cu elemente traditionale, acestora adaugandu-li-se imbunatatiri moderne necesare unei atmosfere cat mai placute. In fine, dupa opt zile, am baut si eu o bere englezeasca. Meniul este foarte variat in specialitati englezești fiind insotit de o prezentare ireprosabila din partea personalului. La intrare, clientul este intampinat cu citate scrise direct pe perete, din mari oameni de cultura: Shakespeare, J. J. Rousseau etc. Deviza localului este sugestiva: “Intri ca strain si pleci ca prieten”. De fapt, in toate locurile de acest fel exista asemenea citate din operele unor personalitati celebre, semn al unei... raspandiri rafinate a culturii in/spre masse. Maine voi vizita orasul Exeter, situat nu prea departe de Newton Abbot. Din tot ceea ce am vazut si notat pana in prezent, cred ca voi reusi sa incropesc o cartutie. Datorz acest lucru familiei Noica si tuturor celor pe care i-am cunoscut aici. In biserica din Widecombe, acum doua zile, m-am fotografiat intre doua steaguri englezești. In semn de gratitudine si respect pentru aceasta tara minunata, in care sper sa revin cat mai repede. In aceste zile traite aici singura mea legatura cu tara a fost Jurnalul tau personal si “Jurnalul de Vrancea”, drept pentru care iti multumesc tie si colegilor nostri: Petre Ionescu, Paul Spirescu, Adrian Botez.

Articol preluat de pe <http://www.liviuioanstoiciu.ro>.

ADRESA: <http://crct.ro/naLp>